

Universitätsbibliothek Wuppertal

**Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum
Opera**

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Orationis Ad Philippi epistolam enarratio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

<urn:nbn:de:hbz:468-1-1565>

vt illam etiam suspicionem tollat, si qui sint ocosi, & A
seruitutem æquo animo ferant: non esse eis de serui-
tute dimicandum, sed de extrema internectione & e-
uersione omnino, & excidio. Hactenus vehementio-
ra illa aduersus assentatores magistratus, ab eo sunt
tractata. Deinceps per digressionem iterum in orato-
res largitionibus corruptos inuehitur: eorum culpa
fieri, quo minus Philippus Republicæ benefaciat: id-
que, cum de Olynthijs, Thebanis & Thessalibus sit be-
nemeritus: vt ante uertes, his criminacionib. aduersa-
riam opinionem excludat, quam eos veritus est esse
agitatueros, & propter quain hæc omnia dicere nece-
sse habuit. & hanc, vt dixi, perspicuum facit interroga-
tionibus, quibus Aristodemum reuincit. Ea vero o-
mnia tendunt ad obiectionis refutationem. Cum e-
nim obici posset, Quamobrem tandem & in quem
vsum regi supplices erimus? in oratores inuehitur,
afferens hanc eorum esse consuetudinem, vt ea dicat,
quibus Republica in rebus gerendis impediatur.
Hæc enim pro Philippo dicere consueuerant. Quod B
ni ita est, quamobrem, inquit, ipsi non quiescunt, sed
Reipublicæ suadent, ne Græcia imperet, cum ea
Reipublicæ necessitas incumbat, vt communis gen-
tis curâ suscipiat: oratoribus nihil necesse sit. sed pla-
nè superuacaneum studere ambitioni.

ORATIONIS DEMO-
STHENICÆ AD PHI-
lippi epistolam enarratio, Hie-
ronymo Vvolfio in
terprete.

PHILIPPVM Athenienses non fecisse pacem vobis
cum, sed distulisse bellum.) Selybriam urbem
Thraciae Philippus oppugnabat: Quo tempore quum
Athenienses aduehendi frumenti causa nauigia mi-
sissent: Philippus ea capit, non frumentandi causa,
sed ad iuuandos Selybrianos missa esse suspicans: &
literas ad Athenienses scribit, quibus, eos Selybria-
nis opem ferre, tñdere non comprehensis, violataq;
pacis ab eis esse profectum initium, queritur, &, se o-
mnibus viribus eos vlturum esse minitatur. His lite-
ris lectis, Demosthenes aperte hortatur ad bellum,
cuius ipse Philippus tesseram dederit, & signum ex-
tulerit. Est autem exhortationi castris quām concio-
ni similiors: & tria capita continent, iustum, vtile, facul-
tatem. Ac iustum quidē assumit ad facultatis confir-
mationem; sed facultas noua ratione est tractata, & a-
ctuoso modo implicata. Non enim seorsim de ci-
uitate, seorsim de Philippo dixit, sed in idem condu-
xit & copulavit vtrisque facultatis partes: & tali arte
in hoc usus est, atque vberius & ornatius aliquid ad-
inuenit, quām in secunda Olynthiaca, vsumque no-
bis vtriusque rationis dedit. illic enim erat vtrunque,
& oratio de uno quoque simpliciter separata: hic ve-
rō duplex est genus, eodem modo implexis duabus
facultatibus, in quo soluit anthypophoram & anti-
thesin, confirmationem & probationem à tractatio-
ne tanquam à confessis sumpsit, nimis rura Philippum
violasse pacem. Alteram à facultate, qua probat mini-
mè abhorrendum esse à bello. Post exordium autem
ad tractationē legitimi capit is accessit, id quod sanè
adhibet ad probationem facultatis coniecturaliter
ab his verbis: Primum enim consentaneum est,
deos maximos nobis esse socios & adiutores.
νατη̄, ηγ̄ λέλυκεν ἐν αὐτῷ αὐθιποφοράν, καὶ
δύοδεξιν, ὡς ὅτε ὁμολογουμένων * εἰλημένων
τὸ δυνατόν, πατσουάζονται, τοις γεν̄ιαις αὐτοῖς
τὴν ἔργασίαν τὸν τομήρον πεφαλάμου. ὃ δὴ καὶ λαμ-
πᾶς φράσεν μὲν γένεται, ὡς αὐτὸς αὐτωμάτος,

A ἡνα καὶ πάντιν τὸν θεόνοιστι αἰδέλη; εἴ πιες δέ τι
γυμνεῖς, καὶ σέργουσίς την μουλείαι; δόπος τοῦ μουλείαι
αὐτῆς έστιν ὁ ἀγῶν, ἀλλὰ τοῦ παντοπολεῖος σφύρωσθε,
Ἐόλος τερψίνις αἰασάστεας, οὐδὲ αἰαρέστεας. ἄχει μὴ οὐκ
πότεν τὰ περιγματικά περι τοὺς τούτους χάρει πο-
λιτικούσιν διάτοποις, σύγχοληίς ὁμοίως ἔχουσιν τῷ πε-
ρισσούσιν διάτοπον. δόπος δὲ αὐτοῖς φιλίππων οὐκ διπολεῖ
την πόλιν; καὶ ταῦτα ὀλυμπίους δὲ ποιήσας οὐδὲ περι-
λείς καὶ Επιβάσιος; ἡνα περιγματαλεῖαι ταῖς σύγχολησι
ἐπιβάλῃ τὴν αἰτιολογίαν ὁμοίως, οὐδὲ δύσκολεν αὐτοῖς πε-
ποιησθεῖσιν; καὶ διὰ λέπεντούτων παντοῖς λύ-
γων. καὶ ταῦτα καθίσποι φανερών ὡς ἐφιλ σύγχολη
ἐλέγχων, ὃν πρὸς αἰεισόδημον ποιεῖται. ταῦτα δὲ συ-
τινει σύμπαντα πρὸς τὴν λύσιν τῆς αἰτιολογίας. ιπε-
δην γέ τοι αἰτέπειστε Καρχηδόνια, Καὶ εἰς ποίαν χρείαν
τὴ βασιλέως; διέσαλε τοὺς διάτοπας, λέγων, οὐκίτις λέ-
γειν αὐτοῖς ταῦτα, δέ τις ὃν καλύουσι τὴν πόλιν. ταῦτα
γέ τοῦ φιλίππου λέγειν εἰώθασιν. ἐπειδὴ δέ τοι εἰσεκεν
αὐτοὶ τὴν ήσυχίαν οὐκ ἀγουσι; ἀλλὰ τῇ πόλει συμβού-
λούσουσι μὴ περιεστάναι τῷ ἐλλήνων, τῇ μὴ γέ αἰαγη
ὑπείναι περιεστάναι τῷ ποιοῦ θύμους; ποίει δέ διάτοπον, οὐδὲ-
μίαν αἰαγητοῦ εἶδος φιλοπρήτας περιεργάζεται.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ
ΤΟΤ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΕΠΙΣΤΟ-
Λὴν δημοσθένους λέγον Ἀλεξανδρίας.

Οτι μὴ, ὡς αἱ ἔρες ἀθλημάτοι, φίλιπποι· οὐκ ἐποι-
σατο τὸν εἰρήνην πορός υμάτις; ἀλλὰ μετάλλευτο
πάν πόλεμον.) σπλυζεῖται ἐπολιόρκει φίλιπποι, πόλη
τῆς θεοῦ Θράκης. ἀθλημάτοι ἢ ἀπέστιλαι εἰ τὸ περιφέ-
τούτω τοπογράφοιτα αὐτοῖς πλεῖστα; καὶ τοιούτους φί-
λιπποι· μὴ θεοῦ τοπογράφους φίλιππαί τα πλεῖστα, ἀλλὰ θεοῦ
συμφέρχα σπλυζεῖται; Φαῦλε ταῦτα τὰ πλεῖστα, καὶ γέ-
γραφεν ἀθλημάτοις θητολόνν, ἀριθμόρροφο· ὃν βοῶτες
σπλυζεῖται, οὐ συμφέρειται μηδέ ταῦς συμβάτηρες,
καὶ παρὰ ἀντοῖς ἐξ) τὸ λειλύθημα τὴν εἰρήνην, ἀπειλῶν
τε ἀμυνέσθαι ἀντοῖς παντὶ θεοῖς. ταύτης τῆς θητο-
λοῦς αἰτιαράθείστης; ὁ θητοράθείστης φαῦλος
θεοῦ τὸν πόλεμον, ὡς τῷ φιλίππου διδωκότος τὸ συ-
θημα. ἔσπειρται ἡ ποροῦσση πολὺ θεοῦ στρατοπέδου λεγό-
μενη μάχλων, η δημητρεία. Καὶ σφείχει κεφάλαια ἔτος
τὸ δίκαιον, τὸ συμφέρον, τὸ δικαιότατόν, καὶ λαμβάνει τὸ
ιδρὸν δίκαιον, εἰς κατασκευὴν τῆς δυνατῆς; τοῦ δικαιοτάτου
καγκοτέρα μήδος καὶ μεταπεχείσθαι, η ἀγωνιστικο-
ρω δύστρω συμπτιπλεύται. οὐ γάρ ιδίᾳ μὴρ τοῖς πό-
λεως εἴρηται, οὐδὲ ἡ τοῖς φιλίππους; ἀλλὰ εἰς ταῦτα τὸν
ηγείη σωτήρας ἀμφώ ταῦτα μετέρητε δυνατές. Εἰ τοιαῦτη
μήδος καὶ τὸ πέρι τοῦ πέρι τοῦ πέρι τοῦ πέρι τοῦ πέρι τοῦ
δικαιοτέρω τῆς ὀλυμπιακῶν ποροτεχνῶν, η μήδον καὶ τοῖς
ἀμφοτέροις τῆς μήδος μάνων. Εἰσὶ μὴρ γάρ οὐκ εἰκότεροι, καὶ λό-
γος τοῖς ἑράκλεους περιχωρεῖσθαι· ἀπλάστης. Εἰ τοῦτο ἢ στο-
πλουσί τὸ εἶδος, καὶ τὸ αὐτὸ συμπεπλεύμενό τῆς μήδος μή-
δον αἰτιάσθειν; τὸν μὴρ θεοῦ τῆς εργασίας κατατυπεῖν το-
ιού, ὡς θεοῦ τοῦ εἰρήνην φιλίππους; εἰτέραν

τέπο γέ υπάρχει κατασκοπή τε διωκτών του πίμον
λειψέοντα την σύστασιν. ὡς οὐ τὸ μὴ διωκτὸν ἔγει τὸ
κατασκοπαζόμενον; οὐδὲ τε νομίμου, τὰς διπειρίξεις
ἀπὸ συμπεραγμένων. νόμιμον δέ θει τὸ ἔγχειφον δι-
καιον. οὐδεποτέον δέ πάκενο, διπάματα τοῦ διποδεί-
ξεις εἰσὶ πολλαχοῦ, τε τὸ διωκτό φιλίπτων, καὶ τὸ τῷ
ἀθλαίων διωκτό. οὐδὲ διποτέεις σύνοια οὐδὲ οὐδὲ
πειθεῖς σφετέρειν πυξῆτην φερανίζων αἱ τινας, καὶ
μεγάλα ἐπαγγελμάτων. οὐδὲ διποτέεις τοῦ μακαρίου
μὴ ἔχει την ἀπόδειξιν τῆς καθηγρέσεως ποὺ διωκτοῦ
του μακαρίου. συνδενερεῖται δέ καὶ τὸ διωκτὸν τῷ
ἀθλαίων. οὐδὲ ζέτει σύνοια; ἐπ τοίνυν, οὐ γὰρ τουτέσι
συμπειθεῖς, οὐ καὶ την ασίαν συζητάπι; ποὺ δυοῖν διπο-
δεικτικόν πλέον μὴ ἔχειστα τὸ διποδεικτικὸν τοῦ διωκ-
τοῦ τῷ ἀθλαίων; συνδενερεῖται μὲν καὶ την τοῦ
φιλίπτων καθηγρέπιν. οὐδὲ τετάρτη σύνοια; τοὺς τούτους
τούτους πληκούτους ζῶν δὲ τὸ μὴ ἔχει φίλοντα καὶ αὐτὸν
διποτὸν ἀδίκους τοὺς αὐτὸν κατασκοπεῖς τῆς καθηγ-
ρέσεως φιλίπτων, καὶ συστάσεως τῆς τῷ ἀθλαίων ἥσ-
μης. οὐδὲ πέμπτη σύνοια; πολλάκις διέρισκε λογίζομε-
νος; ιονομεζοῦς καθηγρεπικόν τοῦ διωκτοῦ φιλίπτων,
οὐδὲ τῆς οἰκείας αρχῆς αὐτός, οὐδὲ οὐδὲ τὸ δεύτερον μῆμ
ἐριπατεῖ τὸ διποτέρω; δὲ δεῖ αἴπειν εἰρηνεύειν αὐτὸν τὸ
μὴ διεργάτην μέρεις ῥοπίων ἔχειν. αὐτὸν οὐ καθ' αὐτὸν
αἰθέντη ποὺ τὸ τικνήγελον τῆς αἰθνείας αὐτῆς δέσιν, αὐ-
τὸν ποὺ καὶ πολλαῖν μὴ, πολλαῖν, καταπέμψας ἥ, μὴ πολλαῖν
σπάζειν. τοὺς τοῦ αἰθέντης διποτὸν τῆς εἰρηνείας αὐ-
τῷ. ἀλλ' εἰκὸς χαίροντας μακεδόνας τοῖς γνωμόνοις,
τορθίνως συμδεστήσειν φιλίπτων; ποὺ τὸ ἔλυστρον εἰπών;
μὴ δούεις, ἀ αἴθρες ἀθλαίωι, τοῖς αὐτοῖς χαίρειν φί-
λιπτόν ποὺ καὶ τοῖς αρχομένοις; οὐδὲ οὐδὲ τὸ τῷ ἄγεμόνων
τῇξιν, οὐ αὐτὸν καθηγρεπικόν τοῦ διωκτοῦ τὸ φιλίτ-
πων. οὐτα εἰσιδή περ τοῦ διποτέρου σύνοιαν εἶπε, καὶ δέ
ποὺ τὸ μὴ διποτέρου αἰθέντανον τὸ τοῦ διποτέρου τῷ
τοῦ μάλιστα σκορπιζοῦται; αὐτοῖς ἐπατοῦ ἐπαγγέλετο, καὶ
ἡδετο τῆς τοῦ διποτέρου σύνοιας. Κύνετε γοῦν διδέως εἰπών;
καὶ τούτους δὲ οὐδὲ εἰς δέ φρεγανὸν ἀπιστήσεις; οὐτα εἰπάγει
τῇξιν τὸ αὐτίαν. τοὺς τούτους ἀπαντά τα τοιαῦτα
τοῦ μηδέποτε ποτε πολλαῖν μηδέποτε ποτε πολλαῖν
αὐτοῖς οὐδὲ, εἰπέρ δέ τα τοιαῦτα, πισταὶ δέδη πολλὰ γεόντων
αὐτὸν διποτέρους, εἰ γὰρ τὸ εἰρηνεύοντα ποτέ ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε
αὐτοῖς τοιούτοις. ἀλλοι τοις αὐτοῖς τοιούτοις τοιούτοις
τοιούτοις. εἰς τὸ δέ πάντα τα μέρη τῆς δυνάμεως κα-
θίστεν; Κύνετο οὐ τὸ δέ πάντα την πόλην; Κύνετο αὐτοῖς τοιούτοις
τοιούτοις; εἰ δέ τοις εἰδήσις, ἀ αἴθρες αθλαίωι, τὸν φιλίπτων
οὐδὲ διποτέρους, φοβερόν εἶται καὶ δυσπολέμιτον
νομίζει. τοὺς τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε
οὐ καθίστεν, εἰσιδή πλεῖστα αὐτοῖς συμβάλλεται.
τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε ποτε ποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε ποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε ποτε
τοῦ μηδέποτε

A Ea verò est confirmatio facultatis, & à legitimo constituitur. Facultas igitur est quæ probatur: eius vero probationes per legitimum consciuntur. Legitimum vero est ius scriptum. Quin illud etiam observato dignum est, easdem probationes esse multis in locis alibi mixtas, alibi separatas. Primum quidem sententia duplex est, cùm potentia Philippi destructionem, tum Atheniensium facultatis amplificationem continens. Secunda sententia, cuius initium est. Deinde quibus rebus dudum eius opes auctæ sunt, semper aliquos decipientis & magna pollicitati: vñque ad, Omnes eum suspectum habent & accusant: magis illa quidem probationem continet destructa Macedonicae potentiae: vñ tamen consideratur etiā facultas Atheniensium. Tertia vero sententia, Praeterea non parum præsidij est in Asianis satrapis: duas facultates probat, ac facultatem Atheniensium magis confirmat: sed & Philippi destruccióne vñ consideratur. Quarta sententia, Praeter igitur hæc quæ tantum sunt, illud quidem non dicam: sumpta & ipsa est ab iniusto, ad eandem destructionis Philippi confirmationem & constitutionem potentiae Atheniensium pertinens. Quinta sententia, Sæpe inuenio cogitans: seorsim destruit Philippi potentiam, déque domestico eius agit imperio. Cuius quod sit artificium, & qua de causa asserat, eam additamente vice aliquid momenti habere, ipsam per se insinuam, in secunda Olynthiaca diximus. Nam illud ipsum imbecillitatis signum est, eam cum multis quidem coniunctam audere, solam vero suscipere bellum non audere. Aduersus hoc è tractatione ei occurrebat. Sed consentaneum est, Macedones latoz illis rebus, strenue & alacriter iuuare Philippum: hoc solum dicendo. Neque vero putetis Athenenses eisdem gaudere etiam subditos. Sexta de ducibus peregrinorum militum, quæ & ipsa Philippi potentiam deprimit. Praeterea quoniam sententiam admirabilem protulit, propterea quæ parum probabilem, cum peregrinos ignominiosissime tractari contendit: ipse se corripuit, & animadserit, se absurdam sententiam protulisse, cùmque statim soluit, dicens, Et his nemo vñquam vir prudens fidem abrogabit: & in sequentibus causam subiicit. Contra hæc autem quæ de facultate supradicta sunt, obiectio quædam emerget: Qui igitur, ista vera si sunt, longum iam tempus fideliter apud eum perseverant? Nam ex omnibus quæ dicta sunt ad destruendum, absurditatis quædam ei collecta est opinio: si ea vera essent, haud dubie faille defecturos, ipse vero hanc etiam soluit, dicens, successib. eius tegi huiusmodi omnia. Alia item obiectio contra facultatem emergit. Postquam enim omnes facultatis partes destruxit, eaque reliqua erat quæ ad fortunam attinet: ex obiectione sumpliit quod sequitur: Si quis autem vestrūm Athen. Philippum videns fortunatum, formidabilem esse & expugnatū difficultēm putat, Aduersus hoc propterea velutatus est, nec id destruxit, quod plurimum ipsi concrebat. Nam præparationem continet ad probandam Atheniēsium facultatem. Ac confirmatio obiectoris, non Philippi potentia extollit, sed ipsam fortunam & momētum quod ea affert, amplificat. Propterera vero fortunam extulit, & eius vim, ut Atheniēsū potentia magis exaggeraretur. Nam quo fortuna magis extolleatur, & fauere Atheniensibus ostendetur: eo etiā vires Atheniēsū firmiores videbuntur.

καὶ οὐκέτι τοῦτον τὸν μυνατὸν τοῦ φιλίππου; ἀλλὰ διῆται τὸ μυνά-
μενος τοῦ χριστοῦ εἶναι αὐτούντον, καὶ τοῦτον δὲ αμοργίου ρόπης. δέ τοῦτο δὲ τὸν τύχωνα πάντας, καὶ τὸν παρ-
εκίνειν ρόπην; σίνα μᾶλλον τὸ τέλος αὐθικάρων μυνατὸν αὐτούντον λέγει, ὃς φέρει αὐτὸν τὰ τοῖς τύχοις, καὶ οὐσιώ-
δει γένη μηδὲ τῆς αὐθικάρων οὐ τύχη; τοσούτῳ μᾶλλον καὶ τὸ τέλος αὐθικάρων μυνατὸν ιδευόμενον φαίνεται

Verum contra hanc quoque de fortuna disputatio-
nem, qua ostenditur Atheniem urbem feliciorem
esse, obiectio ingruit. Quamobrem igitur ille supe-
riori belli successus maiores habuit, quam nos. Hac
soluit * ab utili, societate accusanda & ingenti igna-
via: & à dissolutione quam præ se ferant, dum in te-
cundentur, & sedent, & decernant, & sciscientur.
Deinde idem detorsit ad turpitudinem & ignomi-
niā, quæ pars est utilitatis: aut si quis mauult inutili-
tatis. Eequid fieret tam magis novum, quam quod
homo Macedo contemnit Athenienses, & audet li-
teras mittere tales, quales audiuitis paulo ante? De-
inde credit ad facultatem, ac primam objectionis re-
futationem repetit & rationem reddit, quamobrem
ille floreat: res publica verò minimè. & in oratores
invehitur, ostendens, per hos fieri, ut & illi omnia
prosperimè succedant, & Res publica nulla ex parte
res eius conuellerat, & seditionibus implicet. Post, ab-
solutis objectionis recusationibus quas ex utili sum-
psit, & facultate: veritus, ne rursus ad pacem expeten-
dam cursitarent Atheniens. & legationibus conuul-
sa refarcire studerent illam quoque cogitationem
præcidit his verbis: Quia, Athenienses, infi-
genda sunt
animis, & cogitandum, ne in potestate quidem esse
nostra, pacem seruare velimus necne. Iam enim ille
& indixit bellum, & re ipsa iotulit. hæc enim ad illam
cogitationem propulsandam pertinent, Fortasse nondum
violata est pax, & hæc suspicione amoueri pos-
sunt. Rursus autem facultatem attingit, cum ait, nul-
lis parcendum opibus esse, neque publicis neque pri-
uatis. Deinde aliam post hæc epilogicam tollit ob-
jectionem, Atqui per conducticos eum vleisci po-
terimus. Hanc quanquam non posuit, soluit, dicens.
Nec enim vestrum quisquam putet, per quos afflita
est Res, per eosdem posse in integrum eam restituiri.
& aliud in quo objectionem indicauit: Neque existi-
metis, si pristinæ vestrae societate indulgeatis, alios pro
vestris fortunis strenue dimicaturos. per hoc e-
nīq; innuit objectionem illam: Atqui per peregrinos
milites, eius iniurias prohibere poterimus; quam per
anticipationem soluit, & pronuntiatione adiutam,
denud nihilominus soluit: & cannectit epilogos à tur-
pi ductis argumentis, à indicio maiorum, ab hostiis
iudicio, à qualitate urbis, à magnitudine facinorum,
& rerum gestarum à majoribus: quæ sanè ad glorio-
sum pertinere possunt. Et hæc quidem ab utili ad e-
pilogum. Nam turpis, & glorioſi locus, & dedecori
& honesti, proprius utilitati est habendus. Deinde à
facultate rursus concludit, oportere omnes parare se
ad bellum, & Grecos concitari non verbis, sed factis.
Sed quia obiiciebatur, Atqui ſæpe eos exhortati, ni-
hil profecimus: soluit & hoc, asserens ipsos esse in
causa, qui legatos mittat, & fruſtra verba faciat, cum
nullum administratæ rei ſpecimen exhibeant: ſolere
autem omnes factis magis quam verbis moueri, eo-
rum præſertim qui verba ſæpe dederint.

συμφέροντος. Εἶτα δπό το δικαίω πάλιν δη
μεν; αὐθαγαλέν τοις ἐλλήνας μὴ λέγοι
λεσσαν τες οὐκ ἐπείσαται μηδ; Κύνος καὶ τοι εἴπειν
διεπνωτας οὐ περίξεως μηδὲν ἔργον. εἰσω
λισα τῷ ἀκριπατηκότων λέγεις πολλάμις.

A καὶ τῷ τετράνθρωπον οὐκέτι πόλις τῆς τύχης λόγου ἐν φυσικῶν στοιχείοντα, ὅπερ ἀδύνατον πόλις διὰ τούτων εἶναι, αὐτέπειτα στοιχεῖον πορφυροφορεῖ; τὸ πόλις οὐκέτι σώματος ἐν τῷ πολεμώντα πολέμῳ πλέον κατόπιν θεωρεῖται μήτε; ταῦτα εἰλέγοντες τοῖς συμφέροντας, τῆς φαντασίας κατηγοροῦσσον, καὶ τὸ διείποντα φάντασμα καὶ τὸ λύσσασθαι τοὺς πολεμόντας, μέλλοντες καὶ κατέριμον καὶ θρησκευτικόν τοῦ πορφυροφορεῖται. ἔπειτα ἀρχέφατο δὲ τὸ φέρεσθαι καὶ τὸ ἀδέξιον μέρος τοῦ συμφέροντος, εἰ δὲ βαύλει τὸ ἀσυμφόρου προτιθέμενον τὸ φύσιον τοῦ ισώπερον, ἢ μακεδόνων αἵπερ καταρρευσθεῖσαν αἴθιναί τοι μήτε δημιουρούσας πάμπειν τοι τοτε ταῖς οἰκουμένης μηκρῷ πορθεῖται. ἔπειτα ἐπάνειστο δὲ τὸ οὐναντόν) πάλιν πιθεῖς τὴν πρώτην λύσην τῆς αἰσθητοῦ πορθεύσας, καὶ τὴν αὔτιαν διποδίσκων, δὲ λιγοτέρην εἰσενθέμενον καὶ τὸ κατορθόν), ἢ πόλις δὲ οὐδαμάρτιος. καὶ τοποποιεῖται καὶ τὸ φύσιον, σεδεικνύμενος, ἢ τὸ δέ τούτους σκέψιν κατορθόν, ἢ πόλις δὲ οὐδὲν τῷ σκέψειν περιγράμματον επιστήμενον προστιθάσθαι. ἔπειτα πληρώσας τὰς λύσεις τῆς αἰσθητοφορεῖται, αἱ εἰληφεῖσαι τὰ συμφέροντα καὶ τὰ δικαιάτα, καὶ δὲ λαβεῖνται, μὴ πάλιν δὲ τὴν εἰρήνην δράμασσιν αἴθιναί τοι, καὶ φρεστείας πειράσσονται διχλύσασθαι τὰ διδυκεκτηρά τούτα πετάμενον. Καί τὸ τελείων τὴν σύνοισταν, εἰπόντοις; ὃν ἡ αἰθρίας αἴτιος γένηται λαβόσσοντας σύνοισταν, καὶ λογισαμένους, ὅπερ ἐφέρει τὸ φάσμαν ἀγράν εἰρίπειν. ἕπειτα δὲ καὶ εἰκόνος περιστρέφομεν ὁ φίλιππος τὸν πόλεμον ἢ τοῖς ἔργοις ὑπεντοῦσα; ταῦτα γάρ δὲ τὸ διπομαχούμενον πορθεῖσαι σκέψειν τὴν σύνοισταν; δηλούστως οὐδὲ πωλέλυτα τὸ εἰρίπειν; καὶ δικαιάτον δὲ διχλύσασθαι τὰς τασσήσιας ταῦτας. εἰπίγεται δὲ πάλιν τὸ δικαιάτον, εἰπόντοις, μινδενὸς μὴ φέρειται μίτε τὸ δικαιόσιον, μήτε τὸ δικαίων. ἔπειτα ἐπέστη πάλιν δὲ τούτοις διπλογιγνένη τασσήσιαν αἰγρίπην, ἀλλὰ διμοιρία δέ τοι διχλύσασθαι αὐτὸν διμείαν αἰδηματηματαῖς; ταῦτα μὴ δέος, ἐλυστεῖν εἰπόντοις; μὴ δὲ τασσαλούσῃ τὸς οὐ μή. δὲ ἀνέδημετο τὰ περιγράμματα χάρεσθαι τῆς πόλεως, δηλούστως τούτον αὐτὸν πάλιν αἰσχλύψεσθαι. καὶ ἐπειδοντες ἐν φύσει τὴν αἴτιότηταν ἐπιστηνατο; μινδενὸν κομιστεῖται φαντασίαν πόλεων αἴτιον πορθεῖται τὸ δικαιόσιον, εἰπέστη διπλούστη τὸ δικαίων οὐ μή. δὲ ἀνέδημετο τὰ περιγράμματα χάρεσθαι τῆς πόλεως, δηλούστως τούτον αὐτὸν πάλιν αἰσχλύψεσθαι δέος τὸ δικαιόσιον αἴδικοντα αὐτὸν καλέσαις; διὸ εἰς τὴν πολεμίαν κρίστεως, καὶ διπλοπανόμων τούτου οὐδὲν ἔτεντο λύει; καὶ σωμάτει τοὺς διπλογιγνέουσας δὲ τὸ φέρειται τὸ δικαιόσιον τὸν πόλεμον αἴγασσαν διπλογιγνέσθαι; διπλούστη τῆς πολεμίας προστάτης τούτον αἴγασσαν κρίστεως; διπλούστη τῆς πολεμίας προστάτης τούτον αἴγασσαν κρίστεως;